

Desenvolupament de la guerra

Mig segle després del seu esclat avui, quan ja és accessible una part dels arxius soviètics, es coneix molt millor l'origen d'una guerra com la de Corea que va poder produir una conflagració mundial. A diferència de la de Vietnam, la de Corea ha quedat desdibuixada en el record, no va produir una profunda commoció moral en els Estats Units ni la manca d'un monument commemoratiu com la que EUA té a Washington D. C. Els espectadors de la sèrie televisiva M.A.S.H., ambientada amb la guerra, sovint van pensar que es referia a la guerra de Vietnam. Però hagués estat inadmissible que una al·lusió a Vietnam es fes en aquells termes humorístics. Per a comprendre el que va passar a Corea, és necessari recordar que al 1948 el món havia quedat dividit en dos, a causa de la guerra freda. El que havien previst els aliats sobre Corea era la desaparició de la colonització japonesa i una certa tutela internacional durant algun temps. En aquesta península asiàtica, l'ocupació per part de dos aliats –la URSS i els Estats Units– amb sistemes d'organització social i política tan diferents, va tenir com a conseqüència una delimitació de les respectives àrees d'influència al paral·lel 38. Igual que Alemanya, Corea va quedar dividida en dues parts. A l'estiu de 1947, els nord-americans van dur el conflicte coreà a l'ONU, que va decidir la formació d'un Govern provisional després de la celebració d'unes eleccions a tot el territori. Però aquestes només es van celebrar en el Sud, donant la victòria a Syngman Rhee, mentre que en el Nord una Assemblea amb suposats representants del Sud decidia, poc després, la proclamació de la República Popular de Corea. A Finals del 1948, els soviètics van retirar les seves forces d'ocupació i immediatament després ho van fer els nord-americans. Van quedar, així, enfrontades dos Corees. La del Nord va ser un Estat molt militaritzat, que es recolzava en forts sentiments nacionalistes. La del Sud, Rhee, que havia viscut durant llarg temps a Estats Units, i part dels col·laboradors que havien estat també a favor dels japonesos, va ser un governant autoritari que va propiciar una vida política escassament democratitzada. No va tenir inconvenients, per exemple, en posar a la presó als parlamentaris. El temor al Sud de que hi hagués una intervenció comunista, semblaven ser escassos, a diferència del que en aquells dies succeïa a Alemanya. No obstant això, l'Exèrcit sudcoreà estava poc preparat des del punt de vista material, mentre que les unitats nord-americanes més pròximes – les de Japó– només disposaven de unió per a 45 dies de combat. En aquest panorama va esclatar un conflicte que va ser la primera i l'única ocasió que, després de la Segona Guerra Mundial, es van enfrontar les dues superpotències i en el qual es va córrer el perill que fos emprada l'arma nuclear. Contràriament al que passava a altres esdeveniments semblants produïts a Àsia, relacionats amb la descolonització, en aquest es pot dir que la guerra freda va ser la causant única del que va passar. Sense cap dubte, la responsabilitat li va correspondre als soviètics. És cert que Rhee sempre va ser partidari de la unificació i en aquests moments parlava de "una marxa cap al Nord". Però així com ell no va poder imposar la seva solució als nord-americans, l'oportunisme de Stalin, capaç de temptejar qualsevol signe de possible debilitat nord-americana, li va fer deixar-se convèncer per Kim-Il Sung, el líder comunista nord coreà. No va estar, no obstant això, disposat a intervenir per si mateix, sinó que es va servir de Mao. L'error dels nord-americans va ser haver aparentat no tenir tant interès a Corea: no van deixar allí tancs pretextant que la orografia no permetia emprar-los i fins i tot van disminuir a la meitat l'ajuda econòmica sol·licitada. El secretari d'Estat nord-americà, Acheson, va cometre la gran equivocació de considerar en públic a Corea anés del perímetre defensable pel seu país i d'aquesta manera va poder crear expectatives en Stalin. El 25 de juny de 1950, es va produir la invasió, amb uns 90.000 soldats nord coreans donats suport per centenar i mitjà de tancs soviètics. En realitat, l'un i l'altre ban havien organitzat operacions bèl·liques de menor entitat contra l'adversari; ara, els atacants del Nord pretextaren haver estat agredits pels sud coreans. Al principi, van obtenir victòries espectaculars, de tal manera que al poc temps van tancar a l'enemic en un perímetre entorn de Pusan, però van provocar una immediata reacció no només d'Amèrica del Nord sinó de les pròpies Nacions Unides. Truman i, en general, els nord-americans van percebre el succeït com una reedició del que en el seu moment havia fet Hitler: "En la meva generació – va escriure en les seves memòries el president nord-americà– no va ser aquesta l'única ocasió que el fort havia atacat al feble". Coreja va ser, per a ell, la Grècia d'Orient i, com aquesta nació en 1947, també devia ser salvada de l'agressió comunista. La unanimitat en l'opinió pública nord-americana va ser completa: l'ampliació del servei militar, proposada per Truman, va ser aprovada en el Congrés per 314 vots a 4, però allí es va detenir la intervenció de l'executiu nord-americà, el que sens dubte

va assegurar un mal precedent. El secretari general de l'ONU, el noruec Tryvge Lie, va declarar que s'havia agredit a l'organització mateixa. En el Consell de Seguretat, reunit en absència de la URSS, que potser encara pensava en una victòria ràpida – els nord coreans calculaven per a la guerra una durada màxima de vuit dies –, va condemnar al atacant. Quinze països van enviar efectius militars a combatre a Corea i altres quaranta van enviar ajuda humanitària. No obstant això, des d'un principi el comandament militar va ser posat en les mans del general nord-americà Douglas Mc Arthur, un heroi de guerra que era també un personatge egocèntric, inestable i desequilibrat fins la paranoia, al que Truman descrivia com Mr. Preval Donna i "una de les persones més perilloses d'aquest país". Els seus companys d'armes eren de la mateixa opinió; Eisenhower, que havia estat subordinat seu, va dir que "he estudiat drama amb ell cinc anys a Washington i quatre a Filipines". La decisió nord-americana respecte a emprar-se a fons a Corea es va veure fomentada pel prompte descobriment que l'enemic torturava i executava als presoners i als civils; 26.000 van ser eliminats entre juliol i setembre. El fet que al mateix temps es manifestés una pressió de la Xinesa comunista sobre Taiwan va servir per a accentuar el temor que el comunisme tractés d'aconseguir una expansió decisiva a Àsia. La situació militar va canviar radicalment quan MacArthur va desembarcar, amb tot just 20 morts, en Inchon el 15 de setembre de 1950 seguint una tàctica molt característica seva durant la guerra del Pacífic consistent en portar a terme un atac sobtat i decidit a la reraguarda enemiga deixant aïllats els seus llocs avançats. D'aquesta forma, l'Exèrcit nord coreà va deixar molt aviat de ser un instrument de combat eficaç i les seves unitats es van retirar – les quals van poder– de forma precipitada cap al Nord. Es va plantejar aleshores la possibilitat de detenir les operacions militars en el paral·lel 38 o prosseguir-les més amunt. Per a MacArthur, com per a Rhee, era essencial destruir a l'Exèrcit enemic i portar a terme la reunificació del país. Elements molt significats de l'Administració nord-americana no van anar en absolut partidaris de traspasar el paral·lel 38, però al general nord-americà no se li va obligar a altra limitació en els seus plans bèl·lics que no atacar Xina. En aquest moment, es devia haver produït la consulta al Congrés. La pròpia Assemblea de les Nacions Unides, seguint la qual havia estat la seva doctrina fins el moment, va votar de forma aclaparant a favor de la reunificació de Corea. Per a gairebé dos terços dels nord-americans detenir-se en el paral·lel 38 equivalia a adoptar una política de pacificació enfront del comunisme. Al començament d'octubre de 1950, els nord-americans van traspasar el paral·lel 38 i la Xinesa de Mao es va apressar a declarar, per boca de Chu En Lai, la seva disposició a reaccionar. La posició de la segona gran potència comunista era molt semblant a la dels Estats Units sobre Taiwan: no podia deixar que Corea del Nord fos esborrada del mapa. Disposava de cinc milions d'homes en armes per a impedir-lo. El 24 d'octubre, les tropes sud coreanes i nord-americanes estaven ja a 50 quilòmetres de la frontera xinesa però, al novembre, havia de 30.000 a 40.000 xinesos combatent amb els nord coreans. Fins cinquanta-sis divisions de "voluntaris" xinesos van ser utilitzades a continuació en la guerra. La seva presència inicial, per una barreja de falta de mitjans i de ocultament, va passar desapercebuda per a l'adversari. Però aviat va ser patent que aquests soldats, que tenien poc suport artiller però disposaven d'armes lleugeres i es movien al marge de la xarxa de carreteres, podien ser molt perillosos. A més, avions Mig de fabricació soviètica van començar a aparèixer en el cel produint-se els primers combats massius d'avions de reacció de la Història humana. Un dels descobriments més recents de la historiografia és que estaven tripulats per russos, de manera que Stalin al final va acabar per comprometre a tropes pròpies encara que ho va fer amb molta discreció. Als nord-americans molt aviat els van sorprendre els atacs adversaris en onades humanes amb aparent desdeny pel nombre de baixes. La reacció de MacArthur davant una situació que no havia estat capaç de preveure va ser nerviosa i desproporcionada; probablement en aquest mateix moment hagués degut ser cessat. Molt aviat es va queixar que no se li deixés bombardejar a l'enemic a Xina o els punts de la frontera d'aquest país amb Corea. va Arribar a considerar "immoral" que se li donessin aquest tipus d'instruccions i va deure haver estat partidari, fins i tot, de la utilització de l'arma atòmica. La major part dels dirigents nord-americans, en canvi, no va prendre en consideració aquesta possibilitat, encara que Acheson va arribar a dir que l'immoral era l'agressió i no la utilització de qualsevol tipus d'arma per a evitar-la i Truman va recordar que tan només a ell corresponia la decisió d'utilitzar la bomba. Però els laboristes britànics van mostrar una tancada oposició a aquesta possibilitat, que mai es va pensar de debò a pesar de tenir al seu favor la major part de l'opinió nord-americana, i fins i tot l'arsenal d'aquest país, que hagués pogut posar fora de combat a Corea del Nord, és molt més dubtós que ho hagués aconseguit en el cas de Xina en aquests moments. Una reacció com aquesta només s'entén tenint en compte la potència de l'atac xinès i nord coreà. Al gener de 1951, va tornar a caure Seül, la capital sud coreana i fins

març de 1951 la situació no es va restablir entorn del paral·lel 38. Però de nou es plantejava el dilema de si autoritzar o no l'avanç més enllà d'aquesta frontera. En aquest moment, va tenir lloc el definitiu enfrontament entre Truman i MacArthur. Ja coneixem la pèssima opinió que el president tenia del general. A l'octubre de 1950, havien mantingut una dura entrevista quan MacArthur havia fet pública la possibilitat d'una guerra generalitzada a Àsia. Sempre s'havia declarat a favor d'una intervenció en la guerra civil xinesa en suport dels xinesos nacionalistes atacant el continent. Després va seguir intervenint en matèries de política exterior prop dels líders republicans qualificant la posició de les Nacions Unides com "tolerant" amb l'adversari o fins i tot criticant al president de forma indirecta per no adonar-se que els "conspiradors comunistes" havien apostat per iniciar la conquesta del món a Àsia. El 9 d'abril de 1951, va ser rellevat a proposta de l'alt comandament nord-americà, unànime sobre aquesta qüestió de principi. Objecte de fantàstiques rebudes en San Francisco i Nova York, MacArthur va tenir una popularitat enorme però efímera. L'última ofensiva xinesa i nord coreana es va produir entre el final del mes d'abril i maig de 1951. van Poder participar en ella 700.000 homes, que van tenir unes 200.000 baixes. Després, finalment, el front es va estabilitzar. Al juny de 1951, gairebé un any exacte després de l'agressió nord coreana, l'ambaixador soviètic davant les Nacions Unides va proposar un armistici militar, però només al novembre es van detenir els combats d'una forma definitiva. Al juliol de 1953, es va arribar a la determinació de la frontera seguint una línia que venia a ésser, de forma aproximada, el paral·lel 38. La qüestió més discutida en les converses posteriors a 1951 va ser la dels presoners. Una part dels nord coreans en poder de l'adversari no va voler tornar al seu país de procedència. Rhee es va negar a signar un acord per al seu lliurament i els va integrar en la vida civil de Corea del Sud. Com en tantes altres ocasions durant la guerra freda, no es pot dir que s'hagués arribat a una solució final sinó tan només a un arranjament momentani. A la fi dels anys vuitanta, Corea del Nord tenia encara 850.000 homes en armes per a una població de vint milions d'habitants, mentre que Corea del Sud tenia 650.000 per a 42 milions. El balanç de la guerra va suposar pèrdues humanes i materials molt importants. Aproximadament, 1.400.000 nord-americans van servir en aquell conflicte i d'ells 33.600 van morir en combat, però va haver uns altres vint mil que van perdre la vida per malalties o accidents. Encara que popular al principi, la guerra va deixar un cert sentiment d'insatisfacció com el primer conflicte que els Estats Units no havien guanyat de forma clara. El general Bradley, un dels herois de la Segona Guerra Mundial, va afirmar en l'estiu de 1950 que es devia "traçar una línia" enfront de l'expansió comunista i que Corea donava l'oportunitat de fer-lo, però el resultat va proporcionar poques satisfaccions. L'Exèrcit sud coreà va tenir una mica més de 400.000 morts. Els nord-americans van calcular també que podien haver mort, entre nord coreans i xinesos, un milió i mitjà de persones més. Els ensenyaments militars del conflicte van ser importants, encara que no sempre van ser compreses de forma immediata. van Fracassar rotundament les operacions d'intel·ligència i d'informació occidentals. Per contra, l'Aviació nord-americana va testimoniar la seva absoluta superioritat: va perdre només 78 avions enfront dels molts milers de l'enemic. Però potser no es va treure d'això tot el partit possible, a causa de la demostració que un Exèrcit el nivell del qual d'armament era molt inferior podia enfrontar-se a un altre molt superior amb possibilitats reals d'èxit. Els xinesos i nord coreans van aprendre que no devien fer la guerra combatent a un Exèrcit modern, de la mateixa manera que ho havien fet fins el moment. Per aquest motiu, anys després, l'estratègia aplicada a Vietnam fos molt diferent.

PERSONATGES

Kim Il Sung

Kim Il Sung (1912–1994), primer ministre de Corea del Nord (1948–1994). De nom original Kim Song Ju, va néixer en una granja prop de Pyongyang; va emigrar amb la seva família cap a Manxúria al 1926, on es va afiliar al Partit d'alliberament. Enviat a la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques per a rebre formació militar, va adoptar el nom d'un patriota llegendari. Va dirigir una unitat coreana a l'Exèrcit Vermell durant la II Guerra Mundial i va tornar amb les forces d'ocupació soviètiques després de la guerra, convertint-se en president del Comitè Popular provisional de Corea del Nord. Cap al 1948 Kim va ser escollit primer ministre de la República Democràtica Popular de Corea, recentment proclamada. El seu intent d'estendre el seu govern a Corea del Sud va donar com a resultat la guerra de Corea (1950–1953). Després de la guerra, i comptant amb el recolzament soviètic, Kim va eliminar els seus últims rivals i es va disposar, amb algun èxit, a millorar

l'economia del país, fomentant el culte a la seva personalitat. Escollit per primera vegada president de Corea del Nord al 1972, Kim va ser reescollit al 1977, 1982, 1987 i 1990. Fins la seva mort el 8 de juliol de 1994, va mantenir a Corea del Nord com últim bastió del estalinisme a ultrança, va desenvolupar un programa nuclear secret i altres mesures dissenyades per a amenaçar i desestabilitzar Corea del Sud. Sota el seu manament la societat nordcoreana va estar reglamentada, adoctrinada i controlada. L'economia, planificada per compet, va entrar en crisi poc abans de la seva mort. Va ser tal el seu control de l'Estat que va imposar al seu fill Kim Jong II com a hereu.

Kim Jong II

Kim Jong II (1941–), polític nordcoreà, màxim dirigent de la República Democràtica Popular de Corea, coneguda com Corda del Nord (1994–). Fill i sucador de Kim II Sung, va néixer a Sibèria i va romandre a Manxúria durant la guerra de Corea (1950–1953). Va assistir a una acadèmia de pilots de la República Democràtica d'Alemanya i a la Universitat Kim II Sung de Pyonyang. Després va ingressar en el Partit dels Treballadors Coreà i es va convertir en secretari personal del seu pare. Al 1967, va ajudar a aquest a realitzar una purga al partit, i, sis anys més tard, va ser secretari del departament de propaganda del partit. En el Congrés del Partit dels Treballadors de 1980, Kim va accedir al Presidium i al Comitè Central del mateix i va quedar incorporat al culte estalinista a la personalitat del seu pare, de qui va resultar designat oficialment hereu. Va estar implicat personalment en l'explosió d'un avió de línia regular sudcoreà al novembre de 1987 (que va ocasionar la pèrdua de 115 vides), amb motiu de la qual van circular rumors sobre el fet que les crítiques d'aquesta acció i d'unes altres per part de Kim II Sung gairebé van dur al seu fill a un col·lapse nervios.

Kim Jong II va heretar tots els càrrecs del seu pare cinc dies abans de la mort d'aquest, ocorreguda el 8 de juliol de 1994, el que va confirmar l'establiment de la primera dinastia familiar comunista. Sota la seva presidència, les negociacions amb els Estats Units d'Amèrica i la República de Corea (nom pel que és més coneguda Corea del Sud) sobre el programa nuclear de Corea del Nord, iniciades amb Kim II Sung, van finalitzar amb èxit. A l'abril de 1996, tropes nordcoreanes van sobrepassar la línia fronterera establerta després de la guerra de Corea com a mesura de pressió davant el veí del sud, pretenent cridar l'atenció nord-americana sobre la difícil situació econòmica de Corea del Nord. Kim Jong II va ser presentat el 8 de juliol de 1996, en el segon aniversari de la mort del seu pare, com el suprem dirigent del país, i, a l'octubre de 1997, el Partit dels Treballadors el va escollir secretari general del mateix, pel que va passar a assumir com a tal el lideratge oficial de l'Estat.

Syngman Rhee

Rhee, Syngman (1875–1965), president de la Corea del Sud (República de Corea, 1948–1960). Rhee va néixer a la Corea del Nord (República Democràtica Popular de Corea). Va estudiar a les universitats nord-americanes de George Washington, Harvard i Princeton.

Al 1919, durant l'ocupació japonesa del seu país, Rhee es va convertir en president del govern coreà en l'exili, amb seu a Shangai (Xina). Des d'aquest càrrec, que va ocupar fins al 1941, va lluitar implacablement per aconseguir el reconeixement internacional de la independència coreana, dirigint les forces nacionalistes, que va aglutinar després de la fundació de l'Associació Nacional per a la Independència de Corea. Al 1945, després de la derrota de Japó a la II Guerra Mundial i el consegüent alliberament de Corea, va tornar al seu país i al 1948 va ser escollit president de la República de Corea quan el seu partit va vencer en les eleccions celebrades aquest any.

Des del seu càrrec presidencial, Rhee va treballar, infructuosament, per a reunificar les dues Corees. Al 1950 Corea del Nord va enviar el territori sudcoreà. La guerra de Corea va continuar fins que es va arribar a un armistici al 1953. Rhee va ser reescollit al 1952, 1956 i 1960. Durant el seu manament va establir una sèrie de reformes en el sistema educatiu i en la propietat de la terra. El seu lideratge va anar-se fent cada vegada més

totalitari i, com a conseqüència de pressumptes irregularitats electorals comeses al 1960, van esclatar violentes manifestacions públiques que van forçar a Rhee a presentar la seva dimissió aquest any i a sortir del país. Fins a la seva mort, ocorreguda el 19 de juliol de 1964, va viure a Hawai.

Harry S. Truman

Truman, Harry S. (1884–1972) vicepresident (1945) I president d'Estats Units d'Amèrica (1945–1953), iniciador de la política internacional per a contenir al comunisme que va donar origen a la Guerra freda. Va continuar la política del New Deal, iniciada pel seu predecessor Franklin Delano Roosevelt.

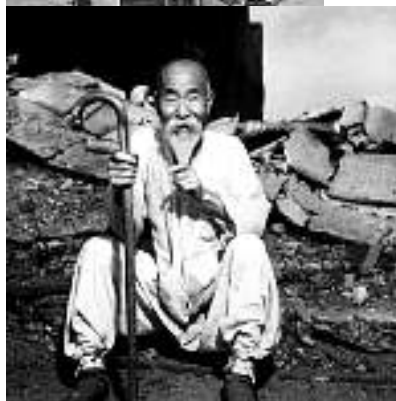
Douglas MacArthur

MacArthur, Douglas (1880–1964), general nord-americà, comandant de les tropes aliades en el Pacífic durant la II Guerra Mundial, va supervisar l'ocupació postbèlica de Japó i va dirigir les forces de les Nacions Unides (ONU) en la guerra de Corea.

MacArthur va néixer a Little Rock (Arcansas) el 26 de gener de 1880. Al 1903, després de graduar-se amb els màxims honors a l'Acadèmia Militar d'Estats Units d'Amèrica va arribar a ser oficial de l'armada d'Enginyers. En els catorze anys següents va desenvolupar la seva activitat en algunes destinacions rutinàries, va ser ajudant del president Theodore Roosevelt i es va convertir en el primer oficial militar de relacions públiques. MacArthur va arribar al rang de general en la I Guerra Mundial i va guanyar nombroses condecoracions. Des de 1919 fins 1922, en el seu lloc de superintendent de West Point va revitalitzar aquesta academia militar. Va ser nomenat cap de l'Estat Major a Filipines al 1930, càrrec en el que va estar cinc anys. Al 1936 se li va concedir el rang de mariscal de camp de l'exèrcit filipí i va actuar des de 1936 fins 1941 com a assessor militar per a Filipines.

Imatges de la guerra

Introducció

He escollit fer aquest treball, en primer lloc perquè m'agrada molt Corea. També l'he escollit perquè es el tema que vaig trobar més interessant dels que vas explicar a la classe. Aquest treball m'imagino que serà molt curtet ja que l'explicació que vas fer a classe no va ser gaire extensa i no crec que passi de les 15 pàgines. El que sé es que a part de que em portarà molta feina fer-lo, sé que m'ho puc passar bé fent el treball d'un país que m'agrada. M'agrada Corea més que res perquè esta molt a prop de Japó, que es el meu país preferit, i perquè tenen forces semblances els japonesos amb els coreans. El que més m'agrada de Corea es la música, en canvi, el que menys m'agrada es que en aquests moments tothom hi estigui interessat només perquè estan fent el mundial allà. Doncs bé, encara no tinc pensat quina estructura tindrà el treball, però espero que sigui una estructura que s'entengui bé i que no es faci passat al llegir-lo.

Conclusions

M'ha agradat molt fer aquest treball tal i com jo em pensava i crec que ha ocupat molt respecte el que jo em pensava que ocuparia. He après moltes coses fent aquest treball com per exemple que no tot el que va a passar a Corea es tancava a Corea, ja que es pot veure al principi del treball que es parla d'una sèrie televisiva nord americana que tractava la guerra de Corea tal i com va passar. Crec que el que m'ha agradat més de fer el treball és poder trobar tanta informació a internet i a les enciclopèdies interactives, ja que em van facilitar molt la feina perquè no vaig tenir de buscar en llibres i a més vaig descobrir que hi ha moltes webs relacionades amb la guerra i que a totes es pot trobar bona informació. Una altre cosa que em va agradar del treball es que vaig trobar moltes imatges que alguna fins i tot em va fer gràcia, com per exemple la 5a que és un home gran, que la vaig posar no perquè fós important sinó perquè era molt divertida. Una altre foto que em va agradar va ser la 1a, que en veure-la per primer cop vaig pensar que era una mena de trampa en la qual es veia un fantasma.

Índex

Introducció	1
Desenvolupament de la guerra	2
Personatges de la guerra	14
Imatges de la guerra	18
Conclusions	19
Bibliografia	20

Bibliografia

<http://www.redstone.army.mil/history/korea/images/>

<http://membres.lycos.fr/catalunya1714/historia1714/>

[Enciclopèdia encarta](#)

www.google.com (algunes webs que no he tret gaire informació i no em vaig recordar d'apuntar)

